

Ons Zandeken [Anna Bobelijn]

Onze herinneringen zullen blijven aan ons verdwenen LIEVE ZANDEKEN.

Voor de ene zijn geboortehuisje, zijn speelse kindertijd

Voor de andere zijn liefdesnestje.

Die vertrouwde omgeving zal ons steeds bijblijven.

Onze straat met zijn vele bomen, huizen, bloemen, bochten, herinneren wij ons van toen wij met de fiets naar school reden.

De diverse mooie hagen, zoals ik me herinner, ene vol stekkende

bladeren en met vele rode besjes erop (ideale kerstversiering)

Ook zie ik nog voor mij elk jaar de mooie bloeiende paars-wit gekleurde

dahlia's, reikend tot juist boven de haag, dit was aan slagerij Martin Van De

Veire en Bertha op 't Zandeken.

In de winkel van Bertha kocht je toen nog echt kwaliteitsvlees,

niet een keuze uit honderd diverse soorten, maar zij kapte nog de koteletten

op die grote houten blok in de winkel zelf,

of je kon er ook een mooie rosbief of een biefstuk bestellen.

Voor een zeer lekker broodje ging je naar de winkel bij Van De Velde André

op Zandeken, en in het weekend kon je daar grote mooie brioches kopen

of sandwiches, en elke maandag bakte men er speciaal roggebread, ook met die

vele rozijnen in verkrijgbaar. Dit was een specialiteit gekend tot op Doornzele.

In de winkel bij Irma kon je zowat van alles verkrijgen, waspoeder-suiker-zout

ingelegde haring, boter, kaas... eigenlijk tevél om op te noemen.

Alles was toen nog kleinschalig, maar met een heel menselijk contact.

Dat is nu allemaal veel veranderd, er zijn vele supermarkten met lage prijzen,

maar het menselijk contact dat is toch stilaan verdwenen.

Het moet nu allemaal heel snel gaan, de opbrengst dat is 't voornaamste.

In 't Zandeken had je vroeger ook de brouwerij Maurice Mathijs, die hadden

ook elke week een ronde naar de klanten uit de diverse straten, men verkocht zowel rode of witte limonade, bier en water, dit alles in **glazen** flessen.

In de zomer verkochten ze er ook ijs, géén ijskreeam, wel kilo's ijs, om in te pakken in een

grote handdoek, dan op de fiets, en dit diende om te karnen en boter te maken. Zo had je ook

karnemelk om er pap mee te koken. Gezond hé...en goedkoop.

Op Zandeken was er ook een fietsenmaker, dat was bij Richard Schepens, die deed

herstellingen, en verkocht ook nieuwe fietsen, en dit alles aan zeer interessante prijzen.

Iedereen kon daar terecht, groot of klein, dit waren zeer eenvoudige brave mensen.

Bij de Rocker's op Zandeken kon je ook al je graan laten dorsen, deze mensen hadden een

pikdorser, maar dat is ook lang geleden, en is nu vervlogen tijd.

Wij thuis hadden een kippenkwekerij, jaarlijks kwamen er dan duizend kleine,

piepkleine kuikentjes in dozen toe, daar zorgde moeder het meeste voor,

het dagelijkse eten geven, diverse keren per dag, en ook drinken geven,

en alles zo hygiënisch mogelijk houden dat was een groot werk, maar wel heel belangrijk. In de beginne werd er juist gepast gestookt met antracietkolen, zodat de diertjes onder een grote scherm er warm bijzaten, deze buiskachel werd ook elke nacht bijgevuld door mijn moeder, want vader werkte in ploegen bij EBES te Langerbrugge. Nu gebeurt dit alles op véél grotere schaal en veel moderner, dus met minder arbeid. De tijd van toen is nu zeker voorbijgestreefd.

De Pachtgoederen, vroeger ook Zandeken zijn GENT geworden in de jaren ± 1965. Daar stonden vijf grote boerderijen, dewelke stuk voor stuk ook de plaat mochten poetsen voor een electriciteitscentrale of zoiets zei men toen.

Doch eenmaal iedereen daar verhuisd en alles daar leegstaande gedurende **vele** jaren, was dit project afgeblazen.

Misschien wist men toen reeds van de toekomstige plannen voor Kluizendokken...

Wie weet? Wie zegt ons wat? Niemand! Helemaal niemand!

Tot de dag komt en alles ineens in een versneld tempo toch **wel** doorgaat.

Maar wat kan een kleine man tegen de groten.... . echt helemaal niets.

Wij worden dan maar allen begeleid , ofwel naar een sociale woning, een bejaardentehuis of opnieuw grond kopen, plan laten maken en terug bouwen.

Werk, heel véél werk, en achteraf denk je, hoe is het nu met die, of die, en waar zijn ze gaan wonen? De puzzel valt letterlijk uit elkaar.

Je ziet mekaar niet meer zo snel terug. JAMMER.

Nog uren zou ik er willen over schrijven, zodat er toch nog iets zou van overblijven.

Een foto, een herinnering, een mooie en ook soms een minder mooie. (de memories)

Maar dat is nu eenmaal het leven.

Elk kent zijn vreugden, elk kent zijn verdriet, maar dit alles vergeten, neen dat doen we niet!

Tot een volgende brief.

Want – Hoogstraat – Avrije - Hultjen – Pachtgoederen of Waterstraat

Het Zandeken! Dit alles was ons veel te lief.

Van een inwoner van 't Zandeken.

Ondertekend: Anna Bobelijn